



Arrest

nr. 45 046 van 17 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 augustus 2009 en heeft zich op 10 augustus 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 december 2009.

1.3. Op 28 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 februari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde het volgende:

U bezit de Syrische nationaliteit en bent geboren op 15 augustus 1985 in het dorp Qaisariyah, nabij al-Malikiye. U bent een soennitische moslim van Koerdische origine. U woonde in Damascus waar u rechten studeerde. Uw ouders woonden nog in uw regio van herkomst. Niemand van uw familie is lid van een politieke partij maar zij nemen wel deel aan de lokale manifestaties van de Koerden.

Tijdens uw studies werd u sympathisant van de Koerdische Yekitipartij in Syrië (PYKS), onder leiding van Fuad Aliku. U nam deel aan politieke gespreksavonden bij andere studenten en nam in de jaren 2005-2007 deel aan de herdenkingen van de martelaren van 12 maart 2004.

Op 5 juli 2007, in volle examenperiode, werd u thuis opgepakt door de politieke veiligheidsdienst, die u beschuldigde in 2005 en 2006 te hebben deelgenomen aan de herdenking van 12 maart 2004 en die stelde te weten dat u praatte over de rechten van Koerden. U ontkende alles maar werd zwaar mishandeld. De volgende ochtend werd u vrijgelaten wegens gebrek aan bewijzen. Uw identiteitskaart werd ingehouden en u werd aangemaand zich rustig te houden. Hierna stopte u volledig met alle politieke activiteiten en verbrak alle contacten met medestudenten behalve uw vier appartementsgenoten. U beantwoordde geen telefoons van vrienden meer uit angst dat zij ook zouden stoppen met actievoeren als zij over uw ervaringen zouden horen. U ging enkel nog naar de examens. U was echter zo onder de indruk van dit gebeuren dat u onvoldoende haalde op een paar vakken.

Op 5 augustus 2007 kwam de veiligheidsdienst u opnieuw halen om nog wat vragen te stellen. Ze stelden u voor om uw politieke activiteiten te hervatten en informant te worden. Toen u weigerde, werd u nogmaals zwaar mishandeld. De volgende ochtend werd u vrijgelaten, u kreeg een paar maand om na te denken. Uw identiteitskaart bleef nog bij hen. Hierna behield u wel uw adres in Damascus maar dook onder bij uw broer G. (...), in de wijk Wadi al-Musharya. Het volgende academiejaar ging u niet meer naar de les maar liet u zich de nota's bezorgen door een vriend. U ging enkel nog naar de universiteit om uw examens af te leggen. U veranderde uw telefoonnummer en onderhield enkel nog contact met uw appartementsgenoot, J. (...) O. (...) J. (...) vertelde u dat de politieke veiligheidsdienst iets meer dan anderhalve maand na uw tweede arrestatie naar u komen vragen was. In februari 2008 legde u opnieuw drie examens af aan de universiteit maar u haalde onvoldoende op burgerlijk recht. U besloot hierna de universiteit te laten voor wat ze was. Hierdoor verkreeg u geen verlenging meer van het uitstel van uw legerdienst.

Op 1 maart 2008 begon u te werken in een restaurant in Damascus. In de periode tussen 1 maart en 101 september 2008 hoorde u van de familie dat de politieke veiligheidsdienst tweemaal was langs geweest bij uw vader om uw adres te vragen. Uw vader zei dat hij enkel wist dat u in Damascus verbleef. Omdat u vreesde dat de veiligheidsdienst u ook in Damascus zou zoeken, dook u onder bij uw oom in uw geboortedorp, Qaisariyah, waar uw moeder nog woonde. U bleef daar tot 23 juli 2009 en hoorde in die periode dat de veiligheidsdienst nog tweemaal bij uw vader was langs gekomen om te zeggen dat u zich moest gaan aanbieden bij het commando van Damascus. Uw vader vertelde hen de tweede keer, midden juni 2009, dat hij had vernomen dat u het land had verlaten. U beseftte dat de veiligheidsdiensten u niet met rust zouden laten en besloot een smokkelaar te contacteren om u het land uit te helpen. Op 27 juli 2009 werd u naar Turkije gesmokkeld. Na een tocht via Istanbul kwam u in een onbekende stad waar u een tiental dagen verbleef. Daarna nam u met een Turks paspoort een vliegtuig naar Brussel, waar u dezelfde dag aankwam. Op 10 augustus 2009 vroeg u de Belgische autoriteiten om internationale bescherming.

Zowat vijftien tot dertig dagen na uw vertrek uit Syrië vertelde uw broer u dat hij via uw oom, die een vriend had bij de veiligheidsdienst had kunnen te weten komen dat er een arrestatiebevel tegen u bestond. Via smeergeld slaagde uw oom erin een kopie van dat arrestatiebevel te bekomen. Uw neef, die in Libanon werkt, nam het arrestatiebevel mee en verzond het vanuit Libanon.

U vreest dat u bij terugkeer naar Syrië zal worden gearresteerd en zal worden doodgefolterd.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u tijdens uw gehoor bij het CGVS de volgende documenten neer: uw militair zakboekje, een kopie van uw Syrische identiteitskaart, uw studentenkaart, schoolcertificaten van het secundair onderwijs, een attest van het lerarensyndicaat, drie betalingsbewijzen van de universiteit, een eigendomsbewijs van landbouwgrond, het verzendingsbewijs van de voorgaande documenten vanuit Syrië met het koerierbedrijf DHL, een arrestatiebevel en de enveloppe waarmee dit werd verzonden vanuit Libanon.

B. Motivering

Na uw gehoor van 14 december 2009 op het CGVS dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend.

De reden daarvoor is dat u niet aannemelijk maakt dat de door u aangehaalde feiten die de grondslag vormen van uw vervolgingsvrees werkelijk hebben plaatsgevonden noch dat uw vrees voor vervolging gegrond is.

Het is algemeen aanvaard dat het aan de indiener van een aanvraag om internationale bescherming is om de feiten die aan de grondslag van die aanvraag liggen te bewijzen. Daartoe legde u een bundel bewijsstukken neer ter ondersteuning van uw feitenrelaas en vervolgingsvrees. Uw identiteit, landbezit, studies en uw uitstel van legerdienst worden in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van uw vrees voor vervolging niet betwist door het CGVS. Uw verklaringen daaromtrent zijn trouwens in overeenstemming met de neergelegd documenten. Het enige document dat echter rechtstreeks kan gekoppeld worden aan uw vervolgingsvrees, is de neergelegde kopie van het arrestatiebevel. Over de authenticiteit van dit arrestatiebevel bestaan er echter ernstige twijfels.

De informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd bevestigt dat er op grootschalige wijze valse en door corruptie verkregen Syrische documenten circuleren. Uw verklaringen als zou uw oom 30.000 Syrische pond smeergeld hebben betaald om via een tussenpersoon dit document van de veiligheidsdienst te bekomen alsmede uw verklaringen dat men in Syrië alles kan krijgen voor geld, voeden de twijfels over de authenticiteit van het document (gehoor, p.20-21). Het gaat hier daarenboven om een kopie, een kopie heeft over het algemeen weinig bewijswaarde omdat de originele fysieke kenmerken van een authentiek document er niet op aanwezig zijn. De twijfels worden verder versterkt door een aantal inhoudelijke elementen van het arrestatiebevel. Zo is het merkwaardig dat het arrestatiebevel slechts in juni 2009 zou zijn uitgevaardigd, bijna twee jaar na uw laatste contact met de veiligheidsdienst dat dateert van 5 augustus 2007. Verder is het ook weinig aannemelijk dat de veiligheidsdienst specifiek zou verwijzen naar uw deelname aan manifestaties waartoe werd opgeroepen door de Koerdische Yekitipartij in Syrië (PYKS). Tot de manifestaties waarover u sprak, werd immers niet opgeroepen door één partij maar door een front van Koerdische partijen waar de PYKS deel van uitmaakt. Tot slot staat in het arrestatiebevel vermeld dat u gedomicilieerd bent in het dorp al-Qaisariyeh – uw geboortedorp waar ook uw moeder woont - terwijl u stelde dat uw officiële adres bij uw vader in al-Malikiyeh was (gehoor, p.3). Ook op de kopie van de identiteitskaart die u hier voorlegt, staat al-Malikiyeh opgegeven als uw adres. Hierbij moet ook nog worden opgemerkt dat al-Qaisariyeh het dorp is waar u ondergedoken zou zijn geweest in de periode waarin het arrestatiebevel zou zijn uitgevaardigd maar waar veiligheidsdiensten nooit zouden zijn geweest omdat zij zich beperkten tot bezoeken aan uw vader in al-Malikiyeh (gehoor, p.21). Gezien in het arrestatiebevel stond dat u gedomicilieerd was in al-Qaisariyeh komt het niet geloofwaardig over dat, moest dit arrestatiebevel echt zijn, de veiligheidsdiensten u daar niet zouden komen zoeken zijn. Al de hierboven besproken elementen ondergraven de authenticiteit van het neergelegde arrestatiebevel dusdanig dat dit niet als een geldig bewijs kan worden gezien van uw vervolgingsvrees. Het komt tot slot niet overtuigend over dat uw broer zou wachten tot u het land had verlaten om na te gaan of er een arrestatiebevel tegen u bestond (gehoor, p.20).

Bij het ontbreken van directe bewijzen van de vervolgingsvrees kan in sommige gevallen het voordeel van de twijfel worden toegekend voor de feiten waarvan niet redelijkerwijs kan worden verwacht dat ze kunnen worden gestaafd met bewijsstukken. Dit is echter slechts mogelijk als de verklaringen daaromtrent overtuigend zijn. Zij moeten coherent en plausibel zijn en mogen niet strijdig zijn met algemeen bekende feiten. Gezien het vermoeden bestaat dat u heeft gepoogd om de Belgische autoriteiten te misleiden met het besproken arrestatiebevel kunnen de verklaringen betreffende de ondergane vervolgingsfeiten echter niet zondermeer worden geloofd.

U stelde dat uw politieke activiteiten aan de basis liggen van uw vervolgingsvrees. Uw politieke activiteiten waren echter behoorlijk beperkt. Zo was u geen lid van enige partij maar was u slechts sympathisant, wat inhield dat u soms deelnam aan politieke gespreksavonden en aan manifestaties. Deze activiteiten werden echter ook bijgewoond door vele andere, niet aan enige partij gelieerde, Koerden. De hoedanigheid van sympathisant is dan ook enkel verschillend van deze van andere niet-leden van partijen in die zin dat er een voorkeur aanwezig is voor het gedachtegoed van een bepaalde partij en haar eventuele acties, dit is in geen geval een officiële status. U stelde zelf dat de gespreksavonden die u bijwoonde voor alle studenten open stonden en dat er soms wel en soms geen partijleden aanwezig waren (gehoor, p.9). Het gaat hier dan ook over simpele studentenactiviteiten die weinig gewicht hebben en waaruit geen echt politiek of partijengagement kan worden geconcludeerd. Hetzelfde geldt voor de manifestaties waaraan u stelt te hebben deelgenomen. U nam naar eigen zeggen slechts deel aan drie manifestaties, de herdenking op 12 maart 2005, 2006 en 2007 van de martelaren van 12 maart 2004 (gehoor, p.8). Het moet gezegd worden dat dit één van de

meest bekende jaarlijks terugkerende Koerdische manifestaties is die overal in de Koerdische gebieden en stadswijken wordt bijgewoond door grote massa's al dan niet politiek actieve Koerden. Dit wijst dus geenszins op een ernstig politiek engagement. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u daarvoor een ernstige vervolging zou riskeren door de politieke veiligheidsdienst, die zich weliswaar regelmatig laat verleiden tot intimidatie van zowel Arabieren als Koerden om ze ver van het politiek activisme te houden maar haar energie richt op de echte activisten.

Uw verklaringen betreffende de drie betogingen waaraan u zou hebben deelgenomen zijn daarenboven weinig overtuigend. U stelde dat deze betogingen geheim waren en dat er daardoor initieel geen aanwezigheid van ordediensten was (gehoor, p.8-9). De Syrische autoriteiten zijn echter steeds paraat op 12 maart omdat zij weten dat er manifestaties zullen plaatsvinden aan de publieke pleinen en de universiteiten. Zij zijn over het algemeen ook op voorhand op de hoogte van welke manifestaties er zullen plaatsvinden, niet in het minst omdat er oproepen tot het Koerdische publiek circuleren voorafgaand aan deze manifestaties. Er kan dus worden getwijfeld aan het feit of u daadwerkelijk aan deze manifestaties hebt deelgenomen.

Wat de uit uw acties resulterende vervolgingsfeiten betreft, kan u evenmin overtuigen. U had eerst geen verklaring voor uw plotse arrestatie op 5 juli behalve dat u wist dat dit vroeg of laat zou gebeuren (gehoor, p.11). Even later haalde u enkel aan dat u allicht verklikt was door een spion (gehoor, p.12). Weerom moet worden vastgesteld dat uw beperkte politieke engagement geen basis lijkt voor de zware vervolging die u stelt te hebben ondergaan, het bestaan van een arrestatiebevel en toekomstige detentie en foltering. Ook uw argument dat ze u eigenlijk als informant zouden willen om hen te informeren over de partij en haar activiteiten is weinig aannemelijk, als gewoon sympathisant had u immers niet de middelen om voldoende diep in het partijweefsel door te dringen. Het komt ook weinig overtuigend over dat een spion uw naam zou doorgeven met dat doel.

Er is ook een tegenstrijdigheid die de waarachtigheid van uw vluchtrelaas ernstig ondermijnt. U stelde immers eerst expliciet dat u na uw eerste arrestatie, onder de examens, bij uw broer ging wonen (gehoor p.6) terwijl u later stelde dat u slechts na de tweede arrestatie bij uw broer ging wonen en dat u tijdens de examens tussen de twee arrestaties nog in het appartement woonde (gehoor, p.15, 17). Het komt weinig aannemelijk over dat u zich zo zou vergissen in de volledige context van de periode tussen de twee arrestaties moest deze situatie zich werkelijk hebben voorgedaan.

Verder moet worden gezegd dat er een periode van ongeveer twee jaar voorbijging tussen de gebeurtenissen waarin uw vrees gegrond zou zijn en het moment waarop u uw land ontvluchtte. U stelde weliswaar dat u gedurende een gedeelte van deze periode ondergedoken leefde maar desalniettemin tonen uw verklaringen over deze periode aan dat u niet echt bevreesd was. Zo nam u gedurende deze periode openlijk deel aan uw universiteitsexamens en waren uw zogenaamde onderduikadressen plaatsen waar het voor de hand zou liggen dat de politie u zou komen zoeken. U logeerde vele maanden bij uw halfbroer in Damascus, werkte als ober in een restaurant in Damascus en verbleef gedurende bijna een jaar in uw geboortedorp al-Qaisariyah (volgens het arrestatiebevel uw domicilie), waar ook uw moeder woonde (gehoor, p.16-17, 19-20). Dat u zich op zulke voor de hand liggende plaatsen verschool, nog deelnam aan uw examens en openlijk werkte in een restaurant, ondergraaft de ernst van uw vrees. Moest u werkelijk vrezen dat de veiligheidsdienst u zou arresteren, folteren en vermoorden, dan kon worden verwacht dat u zich beter en sneller in veiligheid zou hebben gebracht.

Uit uw verklaringen over deze periode blijkt ook dat er geen ernstige pogingen van de Syrische autoriteiten waren om u te arresteren en te vervolgen. Gedurende deze twee jaar bracht de veiligheidsdienst enkel twee bezoeken aan het appartement waar u verbleef in Damascus voor u onderdook en vier bezoeken aan uw vader in al-Malikiye. Bij deze gelegenheden vroegen zij enkel naar uw adres, behalve de laatste keer, in juni 2009, toen zij zouden gezegd hebben dat u zich bij de veiligheidsdienst in Damascus moest melden (gehoor, p.19-20). Moesten zij u werkelijk willen arresteren dan zou men zich aan efficiëntere opsporingsmethodes verwachten. In dat kader moet trouwens nogmaals worden gewezen op het feit dat het weinig aannemelijk is dat de autoriteiten in dat geval twee jaar zouden wachten met het uitvaardigen van een arrestatiebevel.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u zelf verklaart dat het feit dat de Syrische autoriteiten u viseerden, niet het gevolg was van het verlopen van het uitstel van legerdienst. Uit uw militaire zakboekje en uw verklaringen blijkt dat u sinds het einde van het academiejaar 2006-2007 geen uitstel van legerdienst meer had verkregen en dat de autoriteiten vragen om inlichtingen en convocaties, de laatste in februari 2009, daaromtrent zouden hebben opgestuurd, waarop u niet heeft gereageerd. U verklaart dat een persoon die niet reageert op zijn oproeping, slechts een boete krijgt (gehoor, p.7, 20). Een gerechtelijke vervolging wegens ontduiking van de legerdienst is op zich geen vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en geen ernstige schade zoals bedoeld in de bepalingen omtrent subsidiaire bescherming.

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat er weinig grond is om aan te nemen dat de Syrische autoriteiten u viseren met een intentie om u te vervolgen wegens politiek activisme. Uw verklaringen betreffende dat activisme tonen aan dat het van een zeer laag niveau is en dat er redenen zijn om te geloven dat u uw niveau van deelname hebt overdreven. Uw verklaringen betreffende de twee arrestaties en de mishandeling die u ten gevolge van dat activisme zou hebben ondergaan kunnen niet overtuigen, enerzijds omwille van het lage niveau van dat activisme, anderzijds omwille van een tegenstrijdigheid en omwille van het feit dat ook uw verklaringen over de twee daaropvolgende jaren niet plausibel lijken en omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van het door u neergelegde arrestatiebevel.

Er kan dan ook slechts worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich voor uw verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor uw aanvraag tot erkenning als vluchteling, dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

2.2. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel, en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker, onder verwijzing naar een nota van het UNHCR en een rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie omtrent de bewijslast en de geloofwaardigheid van asielaanvragen, aan dat de Commissaris-generaal onterecht geen enkele rekening heeft gehouden met het door hem neergelegde arrestatiebevel, hij geschoold en politiek bewust is, zoals in de meeste Midden-Oosten landen, politiek activisme niet in dank wordt afgenomen en tegenhangers van de regering zwaar worden gestraft, en de gegeven motieven omtrent de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming, de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

2.3. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsplicht, alsook de materiële en de formele motiveringsplicht, stelt verzoeker dat de Commissaris-generaal verschillende documenten niet in acht genomen heeft, uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, niet gemotiveerd wordt waarom zijn - niet betwiste - deelname aan de betogingen in de jaren 2005-2007 en zijn daaropvolgende arrestatie, geen onmenselijke of vernederende behandeling of straf met zich kan meebrengen, officiële landenrapporten bevestigen dat de gevolgen voor sympathisanten van politieke of burgerlijke oppositiegroeperingen, gelijkstaan met vervolgingsdaden of minstens met een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, en dat deze algemeen gekende feiten door de Commissaris-generaal worden genegeerd.

2.4. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren, is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent, kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

2.5. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft uit vrees voor de politieke veiligheidsdienst omwille van zijn politiek activisme. Verzoeker werd tijdens zijn studies sympathisant van de Koerdische Yekitipartij in Syrië (PYKS) en nam deel aan politieke gespreksavonden en herdenkingen. Op 5 juli 2007 werd verzoeker een eerste keer opgepakt door de politieke veiligheidsdienst omwille van zijn deelname aan de herdenking van 12 maart 2004, in 2005 en 2006, en werd hij na één dag vrijgelaten bij gebrek aan bewijzen. Verzoeker staakte zijn politieke activiteiten. Op 5 augustus 2007 werd verzoeker opnieuw opgepakt door de politieke veiligheidsdienst en werd hem voorgesteld zijn politieke activiteiten te hervatten en informant te worden. Verzoeker werd 's anderendaags opnieuw vrijgelaten en kreeg enkele maanden bedenktijd. Hij dook onder bij zijn broer, ging niet meer naar de lessen op de universiteit, veranderde van telefoonnummer en had enkel nog contact met zijn appartementsgenoot, van wie hij vernam dat de politieke veiligheidsdienst naar hem komen vragen was. Verzoeker verliet de universiteit en begon op 1 maart 2008 te werken in een restaurant in Damascus. Toen hij vernomen had dat de veiligheidsdienst hem tweemaal komen zoeken was bij zijn vader in al-Malakiyeh in de periode maart 2008 – september 2008 en hij vreesde dat ze hem ook in Damascus zouden zoeken, dook hij onder bij zijn oom in al-Qaisariyeh tot 23 juli 2009. Omdat hij in die periode vernomen had dat de politieke veiligheidsdiensten nog tweemaal bij zijn vader waren langs geweest en hij beseftte dat ze hem niet met rust zouden laten, ontvluchtte verzoeker op 27 juli 2009 Syrië met behulp van een smokkelaar.

2.6. Waar verzoeker poneert dat de redenering van de Commissaris-generaal geïnspireerd lijkt te zijn door het opheffen artikel 52, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bewering grondslag mist vermits verzoekers asielaanvraag werd verworpen omdat (1) er ernstige twijfels bestaan over de authenticiteit van het arrestatiebevel, zoals wordt toegelicht, (2) zijn politieke activiteiten behoorlijk beperkt waren en het dan ook onwaarschijnlijk is dat hij daarvoor een ernstige vervolging zou riskeren vanwege de politieke veiligheidsdienst die zich weliswaar regelmatig laat verleiden tot intimidatie van zowel Arabieren als Koerden om ze ver van het politiek activisme te houden, maar haar energie richt op de echte activisten, (3) zijn verklaringen met betrekking tot de drie betogingen waaraan hij zou hebben deelgenomen daarenboven weinig overtuigend zijn, (4) de uit zijn acties resulterende vervolgingsfeiten evenmin overtuigen, (5) er ook een tegenstrijdigheid is die de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas ernstig ondermijnt, (6) er een periode van ongeveer twee jaar voorbijging tussen de gebeurtenissen, (7) uit zijn verklaringen over deze periode blijkt dat er geen ernstige pogingen van de Syrische autoriteiten waren om hem te arresteren en te vervolgen, en (8) volledigheidshalve opgemerkt dient te worden dat hij zelf verklaart dat het feit dat de Syrische autoriteiten hem viseerden niet het gevolg was van het verlopen van het uitstel van legerdienst, en een gerechtelijke vervolging wegens ontduiking van de legerdienst op zich geen vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en geen ernstige schade zoals bedoeld in de bepalingen omtrent subsidiaire bescherming is.

Uit de eenvoudige lezing blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing omstandig ontwikkeld is.

2.7. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43 027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136 692).

2.8. Waar verzoeker zijn vrees voor vervolging baseert op zijn politieke activiteiten, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat uit zijn deelname aan enkele gespreksavonden en manifestaties geenszins een ernstig politiek engagement kan worden afgeleid en het dan ook onwaarschijnlijk is dat hij hierdoor een ernstige vervolging zou riskeren vanwege de politieke veiligheidsdiensten.

Verzoekers opmerking dat hij geschoold en politiek bewust is en dat, zoals in de meeste Midden-Oosten landen, politiek activisme niet in dank wordt afgenomen en tegenhangers van de regering zwaar worden gestraft, doet aan bovenstaande conclusie geen afbreuk. Immers, zoals reeds in de bestreden beslissing wordt overwogen, laat de politieke veiligheidsdienst zich weliswaar regelmatig verleiden tot intimidatie van zowel Arabieren als Koerden om ze ver van het politiek activisme te houden, maar richt ze haar energie op de echte activisten, wat van verzoeker bezwaarlijk kan worden gesteld. Verzoeker, die slechts deelnam aan massa-herdenkingen van de martelaren van 12 maart 2004 en aan politieke gespreksavonden bij andere studenten, die beiden werden bijgewoond door vele andere, niet aan enige partij gelieerde, Koerden, maakt niet aannemelijk politiek actief te zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker overigens voorhoudt, wordt zijn deelname aan de betogingen in de jaren 2005-2007 wel betwist in de bestreden beslissing: *“Uw verklaringen betreffende de drie betogingen waaraan u zou hebben deelgenomen zijn daarenboven weinig overtuigend. U stelde dat deze betogingen geheim waren en dat er daardoor initieel geen aanwezigheid van ordediensten was (gehoor, p.8-9). De Syrische autoriteiten zijn echter steeds paraat op 12 maart omdat zij weten dat er manifestaties zullen plaatsvinden aan de publieke pleinen en de universiteiten. Zij zijn over het algemeen ook op voorhand op de hoogte van welke manifestaties er zullen plaatsvinden, niet in het minst omdat er oproepen tot het Koerdische publiek circuleren voorafgaand aan deze manifestaties. Er kan dus worden getwijfeld aan het feit of u daadwerkelijk aan deze manifestaties hebt deelgenomen.”*

Het is daarnaast totaal ongeloofwaardig dat de politieke veiligheidsdienst verzoeker, als gewoon sympathisant die niet de middelen heeft om voldoende diep in het partijweefsel door te dringen, als informant zou willen. Evenmin is het aannemelijk dat verzoeker gedurende twee jaar ‘onderdook’ doch zich op voor de hand liggende plaatsen, zoals bij zijn familie, verschool, hij nog deelnam aan zijn examens en openlijke werkte in een restaurant, hetgeen de ernst van zijn vrees danig relativeert. Geen van deze uitgebreid gemotiveerde bevindingen wordt door verzoeker weerlegd.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker middels zijn verklaringen zijn profiel als politiek activist niet aannemelijk heeft gemaakt en derhalve ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij - voor zover al enig geloof kan worden gehecht aan zijn bewering deelgenomen te hebben aan enkele betogingen en gespreksavonden - door de veiligheidsdiensten wordt gevisieerd en vervolgd.

2.9. Waar verzoeker aanvoert dat hij zijn vervolgingsvrees enkel kan staven aan de hand van het door hem neergelegde arrestatiebevel en de Commissaris-generaal geen enkele rekening heeft gehouden met dit arrestatiebevel omdat deze onder andere een kopie zou zijn en pas na twee jaar lastens hem werd uitgesproken, wijst de Raad erop dat de Commissaris-generaal uitgebreid en gedetailleerd motiveert waarom ernstige twijfels rijzen omtrent de authenticiteit van het voorgelegde arrestatiebevelterecht, met name omdat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er op grootschalige wijze valse en door corruptie verkregen Syrische documenten circuleren, verzoeker bovendien verklaarde dat zijn oom 30 000 Syrische pond smeergeld zou hebben betaald om dit document te bekomen, kopieën over het algemeen weinig bewijswaarde hebben omdat de originele fysieke kenmerken van een authentiek document er niet op aanwezig zijn, het merkwaardig is dat het document slechts bijna twee jaar na het laatste contact met de veiligheidsdiensten werd uitgevaardigd, het weinig aannemelijk is dat de veiligheidsdiensten specifiek zouden verwijzen naar zijn deelname aan manifestaties waartoe werd opgeroepen door de Koerdische Yekitipartij in Syrië aangezien tot de besproken manifestaties werd opgeroepen door een front van Koerdische partijen waar de PYKS deel van uitmaakt, in het arrestatiebevel vermeld staat dat hij gedomicilieerd is in het dorp al-Qaisariyeh terwijl hij stelde dat zijn officieel adres in al-Malakiyeh was en ook op de kopie van zijn voorgelegde identiteitskaart al-Malakiyeh opgegeven staat als adres, en bovendien het dorp al-Qaisariyeh het dorp is waar hij ondergedoken leefde zodat het niet geloofwaardig is dat de veiligheidsdiensten zich zouden beperkt hebben tot bezoeken aan zijn vader in al-Malakiyeh en hem niet zouden komen zoeken zijn op zijn domicilie in al-Qaisariyeh, en het tenslotte niet kan overtuigen dat zijn broer zou gewacht hebben tot verzoeker het land uit was om na te gaan of er een arrestatiebevel tegen hem bestond. Verzoeker blijkt voorbij te gaan aan deze pertinente motieven en met zijn betoog dat het bloed, zweet en tranen heeft

gekost om een kopie van het arrestatiebevel te verkrijgen, dat een arrestatiebevel wordt uitgevaardigd, betekent dat de vervolging officieel is bekend gemaakt en aantoonbaar dat de vrees gegrond is, en het feit dat dit pas na twee jaar werd uitgevaardigd, niet betekent dat hij niet werd gevisieerd, ontkracht hij deze motieven niet.

De Raad besluit dan ook dat, gelet op deze vaststellingen en het feit dat verzoeker ook middels zijn verklaringen zijn politiek profiel niet aannemelijk heeft gemaakt, geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan het voorgelegde arrestatiebevel. De Raad benadrukt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker een verklaring van de Koerdische Yekitiparij in Syrië, waarin wordt gesteld dat hij omwille van politieke redenen niet naar Syrië kan terugkeren, bij zijn verzoekschrift voegt, doch dat hij hier geen enkele toelichting over verschaft in zijn verzoekschrift. Hoe dan ook kan de Raad, gelet op het gesolliciteerde karakter van het document, geen objectieve bewijswaarde aan deze verklaring toekennen. De andere voorgelegde documenten worden opgesomd in de bestreden beslissing en hebben betrekking op elementen die niet ter discussie staan (identiteit, landbezit, studies en uitstel legerdienst).

2.11. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.12. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, §2, a en b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.13. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonbaar dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is ingegeven door de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is en het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. De bestreden beslissing stelde terecht dat verzoeker er niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat hij zich derhalve niet kan baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder volstaat de loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst, zoals beschreven in objectieve landenrapporten en een nota van het Britse Home Office, niet. Verzoekers bewering dat de gevolgen die, al dan niet door de Syrische overheid gepercipieerde, sympathisanten van politieke of burgerlijke oppositiegroepen mogen vrezen, gelijkstaan met vervolgingsdaden of minstens met een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, zoals bepaald in de artikelen 48/3 tot 48/5 van de Vreemdelingenwet, is onvoldoende om aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121 481; RvS 15 december 2004, nr. 138 480).

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord en de Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal zich voor

het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Verzoeker geeft geen enkel toelichting over welke relevante factoren en omstandigheden niet correct werden afgewogen en evenmin preciseert hij met welke gegevens de Commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van zijn beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Dat het vertrouwensbeginsel zou geschonden zijn, toont verzoeker op geen enkele wijze aan.

2.15. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS